

מבט ליום הכיפורים ה'תשעח'

אוהב ת'נודניקים דווקא

כבר שלושה ימים ברציפות ובתיזמון מדוייק. ב- 2 בצהריים, הוא עמד בפתח ביתנו, המשיך לבקש. זה התחיל בכך שאין לילדים שלו ילקוט והם סוחבים את הספרים בשקיות שופרסל. אח"כ, שאין כמעט אוכל בבית. ואתמול ביקש לקנות לאשתו נעליים, לקראת החגים. שלה כבר בלויית. אבל הפעם הרביעית הזאת, החלטתי להקשיח את עצמי. יש גבול! מה הוא התלבש עלי? כזה נודניק! החליט לעשות פה קופה? לא אצלי! כל יום מופיע עם בקשות חדשות. איך הוא הגיע דווקא אלי? מי שלח אותו? זהו! הפעם אודיע לו חד-משמעית שאני לא בדיוק הכתובת! שיצא לעבוד "ויתנפנף" ממני... (האמת היא, שגם הפעם לא יכולתי להיות אדיש כלפיו. הוא הצליח איכשהו "לסחוט" ממני עוד משהו...). הודעתי לאשתי שאת הדלת היא בשום פנים ואופן לא פותחת יותר ב- 2 אחה"צ. עלי הוא לא יעבוד יותר! (לא היה נעים לשמוע את מרסי שכנתנו הטובה, שואלת את אשתי בטלפון אם הכל בסדר אצלה. הרי נדברו להיפגש ב- 2 וללמוד מ"סודות הבישול" המיוחדים שלה. היא דפקה וצילצלה - ואין מענה...).

בימים אלה נזכרתי לפתע בנודניק ההוא. אפילו איני יודע את שמו. תהיתי אם אשתו קנתה שמלה, ואם לילדיו יש ילקוטים כמו לכל התלמידים. משהו נצבט בי פתאום. הוא נודניק? ומה אני? - נודניק בריבוע! כל יום, ליתר דיוק, לפחות 3 פעמים ביום אני דופק בדלתו של בורא עולם ופי מלא בקשות, גם אישיות וגם כלליות. 3 פעמים? - לפחות מאה! כמעט אין רגע דל! שייחלץ אותי מהפקק הזה, שאריאלה תצלצל גם אלי, שבדיקת הסוכר תהיה טובה, שהתור הארוך בסופר יתקצר, שאצליח לשכנע את אשתי שתרד מהפנטזיה שלה לקנות שידה חדשה, שהבת תתחתן, שהפגישה עם זה וזה תצליח, שהחום המתיש הזה יגמר, שנשמע חדשות טובות כל חצי שעה, שאסע כל הדרך ברוק... - זה הכל? מה פתאום?! אני הרי כמעט הנודניק הכי גדול בעולם...!!

אבל ראה זה פלא, בורא עולם דווקא אוהב מאד מאד נודניקים, גם כאלה שדופקים אצלו ב- 2 אחה"צ, וגם ב- 4 לפנות בוקר ואפילו אחרי חצות - ובכל זמן ולאורך כל היום והלילה! שערי-שמיים לעולם אינם נסגרים הם פתוחים ת-מ-י-ד!! בורא עולם אוהב פשוט נודניקים!

מחר, ביום הכיפורים יריעת השמיים תתרחב כפליים. המוני ישראל, בתמרת בפרט, ובארצנו הקדושה בכלל, ובעולם הגדול, יצבאו על בתי-הכנסת, יבואו להיות יחד, לחוש שייכים, מחוברים, ובפי כל אחד ואחת רשימת בקשות. לכל מה שכמהים באמת, וכל מה שחפצים לשנות ולהיטיב, ולשפר...

כתוב **שעיצומו של היום מכפר**. איך זה קורה? הרי ביני לביני, בפנימיותי, ובלי להגיד לאף אחד, אפילו לא לעצמי, מודע אני לפישולים שחטאתי, פשעתי, עוויתי בהם. מסתבר שביום הקדוש הזה מאיר כוח מיוחד בעולם, המסוגל לזהות אפילו הרהור תשובה. עקימת השפתיים שלי על הפשלה היא שמעדתי בה. דפיקת הלב הנוספת על המענה חסר-הסבלנות כלפי ההוא שהצליח להצית בי פיוזים, השפלת-העיניים על גבהות הראש שחשתי כאילו מי אני, וגם פיק הברכיים, רק שלא יידעו באמת, את האמת שאני יודע על עצמי...

אז להרגע! די בהרהור תשובה בכנות פנימית - **ועיצומו של יום, עוצמתו של היום הקדוש הזה** - מכפרת!

"פתח לנו שער בעת **נעילת שער**". הן נאמר ששערי שמיים לעולם אינם ננעלים. אז למה דווקא עכשיו יש נעילה? ובכן, נהפוך הוא! זאת לא נעילה רגילה, שאינה מאפשרת להיכנס. דווקא עכשיו, בורא העולם הכי-הכי "**נעול עלינו**". וגם אנחנו הכי-הכי "**נעולים עליו**". בשעת הנעילה החותמת את היום הקדוש ביותר - כל ישראל נידמים למלאכים. בבגדי לבן, בלב הולם ובפה מלא תפילה. "ברכנו אבינו כולנו כאחד!" **כאחד...**! האחדות הזאת היא נחת-הרוח הכי גדולה שיש לאבינו שבשמיים. הלוואי שנמשיך להחזיק בה תמיד!

שנה טובה ומתוקה וגמר חתימה טובה - ומשיח עכשיו!!

דוד טל

הדלקת נרות: 5:55 מוצאי שבת: 7:03

ברוך אתה... אשר קידשנו במצוותיו וציוונו להדליק נר של שבת ושל יום הכיפורים.
"..." שהחיינו וקידשנו והיגיענו לזמן הזה.